

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2017/2

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2017 - 2

<p>Zaaknummer: 16/3707/GA</p> <p>Datum uitspraak: 7 maart 2017</p>	<p>Cameratoezicht; Motiveringsbeginsel; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Iedere twee weken dient een zorgvuldig afgewogen beslissing te worden genomen over de voortzetting van klagers cameratoezicht. Niet kan worden volstaan met het telkens herhalen van de nagenoeg zelfde (standaard)motivering. Specifiek moet worden ingegaan op actuele feiten en gebeurtenissen in de voorgaande twee weken, die tot verlenging van het cameratoezicht nopen. Naarmate het cameratoezicht langer voortduurt moet tot een zorgvuldiger belangenafweging worden gekomen. Beroep klager gedeeltelijk gegrond, tegemoetkoming €160,=.</p>	<p>Blz. 8</p>
<p>Zaaknummer: 16/3162/GA</p> <p>Datum uitspraak: 6 maart 2017</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Onderbouwd noch geconcretiseerd is waaruit klagers dreigende agressieve gedrag zou hebben bestaan en hoe vaak en wanneer dit heeft plaatsgevonden. Mitsdien is niet gebleken dat sprake was van een zodanig onmiddellijk dreigend of acuut gevaar dat in redelijkheid kon worden beslist tot b-dwangbehandeling. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 10</p>
<p>Zaaknummer: 16/3825/GA</p> <p>Datum uitspraak: 23 februari 2017</p>	<p>Geweld en vrijheidsbeperkende middelen; Zorgplicht wijze van betrachten; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Geweldstoepassing bij plaatsing in isoleercel. Klager ontvankelijk in klacht. Zorgplicht directeur dat klager niet aan nodeloos geweld wordt blootgesteld. Aannemelijk dat jegens klager meer geweld is toegepast dan noodzakelijk, gelet op summiere beschrijving en gevolgen geweld. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 12</p>
<p>Zaaknummer: 16/2838/GA</p> <p>Datum uitspraak: 16 februari 2017</p>	<p>Cameratoezicht; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klager beklagt zich over meerdere verlengingsbeslissingen van cameratoezicht gedurende klagers verblijf in zijn cel. Beroepscommissie is van oordeel dat de bestreden verlengingsbeslissingen onvoldoende zijn gemotiveerd. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 170,=.</p>	<p>Blz. 13</p>

<p>Zaaknummer: 16/3554/GA</p> <p>Datum uitspraak: 13 februari 2017</p>	<p>Disciplinaire straffen procedureel; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Verslag te laat aangezegd. Niet aannemelijk dat het redelijkerwijs niet mogelijk was eerder verslag aan te zeggen. De omstandigheid dat er meerdere gedetineerden op luchtplaats aanwezig waren is daartoe onvoldoende en daarbij is er na het luchten nog geruime tijd verstreken voor aanzegging verslag. Beroep gegrond, tegemoetkoming van € 22,50.</p>	<p>Blz. 15</p>
<p>Zaaknummer: 16/3926/GA</p> <p>Datum uitspraak: 7 februari 2017</p>	<p>Verlof algemeen</p>	<p>De wet biedt geen ruimte om naast de wettelijke verlofvormen bij wijze van compensatie voor de periode dat klager op de wachtlijst heeft gestaan voor plaatsing in een z.b.b.i. weekendverloven toe te kennen. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 16</p>
<p>Zaaknummer: 16/3213/GA</p> <p>Datum uitspraak: 1 februari 2017</p>	<p>Medische verzorging toegang tot; Zorgplicht niet betrachten; Tegemoetkoming financieel; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Klager onderging therapie verzorgd door De Waag. De hoofdbehandelaar van de p.i. heeft klager in een brief medegedeeld dat het contract met De Waag voor wat betreft de zorgverlening in het PPC niet langer verlengd zal worden en dat de medewerker van De Waag is verzocht indien dit geïndiceerd is passende vervolgzorg te regelen. Aangenomen moet worden dat de beslissing hiertoe door of vanwege directeur van de p.i. is genomen. Aansluitend is de behandelaar van klager de toegang tot de inrichting ontzegd. Ook hieraan moet, naar mag worden aangenomen, een beslissing door of vanwege directeur ten grondslag hebben gelegen. Gelet hierop heeft de behandelaar geen invulling kunnen geven aan het regelen van passende vervolgzorg. Beroep van klager gegrond, tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 17</p>

<p>Zaaknummer: 16/3493/GA</p> <p>Datum uitspraak: 23 januari 2017</p>	<p>Dwangmedicatie</p>	<p>Voldoende aannemelijk dat het eerder door de beroepscommissie aangenomen gevaar ten tijde van bestreden verlengingsbeslissing nog onverminderd aanwezig was. Artikel 22b, eerste lid, van de Pm niet van toepassing bij a-dwangbehandeling. Artikel 46e, tweede lid, van de Pbw niet van toepassing bij een verlengingsbeslissing. Beroep directeur gegrond.</p>	<p>Blz. 18</p>
<p>Zaaknummer: 16/1885/GA</p> <p>Datum uitspraak: 28 november 2016</p>	<p>Vervoer; Geweld en vrijheidsbeperkende middelen; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Ten aanzien van transport naar ziekenhuis niet gebleken van individuele belangenafweging en onvoldoende gebleken dat gebruik van handboeien noodzakelijk was. Ten aanzien van verblijf in ziekenhuis niet gebleken dat voortdurend gebruik van handboeien noodzakelijk was. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=.</p>	<p>Blz. 20</p>
<p>Zaaknummer: 16/2997/GA</p> <p>Datum uitspraak: 11 november 2016</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Een stoornis is voldoende aannemelijk geworden, maar het daaruit voortvloeiende gevaar niet. Het risico dat klager maatschappelijk achteruit gaat, waardoor resocialisatie niet mogelijk is, kan niet worden gezien als een in de wet bedoeld gevaar. Nu niet is voldaan aan het gevaarscriterium, is het beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz 22</p>
<p>Zaaknummer: 17/0114/GB</p> <p>Datum uitspraak: 27 februari 2017</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>Klager kan, hoewel hij inmiddels is over- en teruggeplaatst vanuit en naar het PPC van het FPC Veldzicht, worden ontvangen in zijn beroep. Hij komt, als strafrechtelijk gedetineerde vreemdeling, op grond van het bepaalde in artikel 20b van de Regeling niet (langer) in aanmerking voor plaatsing in de extramurale fase van de ISD. Voor hem is een PPC indicatie afgegeven. De selectiefunctaris kon daarom in redelijkheid de bestreden beslissing nemen. Het beroep is daarom ongegrond.</p>	<p>Blz 23</p>

<p>Zaaknummer: 17/0107/GV</p> <p>Datum uitspraak: 24 februari 2017</p>	<p>Verlof strafonderbreking</p>	<p>Staatssecretaris heeft eerdere beslissing tot verlening strafonderbreking ingetrokken op grond van uitgebreider gemotiveerd advies van de advocaat-generaal. Klager betwist dat sprake is van een wijziging van omstandigheden. Beroepscommissie acht het zeer aannemelijk dat Staatssecretaris niet tot beslissing om strafonderbreking te verlenen was gekomen, indien hij ten tijde van het nemen van die beslissing op de hoogte was geweest van deze voor hem nieuwe omstandigheden. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 25</p>
<p>Zaaknummer: 16/3937/GV</p> <p>Datum uitspraak: 27 januari 2017</p>	<p>Verlof incidenteel</p>	<p>Incidenteel verlof kan ook worden verleend aan een levenslang gestrafte gedetineerde. Klager verblijft 'pas' 15 jaar in detentie en komt nog niet in aanmerking voor de door de Staatssecretaris toegezegde ambtshalve herbeoordeling van de duur van de levenslange straf. Klagers belang bij resocialisatieactiviteiten is vooralsnog onvoldoende om een toewijzing van zijn verzoek om incidenteel verlof te rechtvaardigen. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 27</p>
<p>Zaaknummer: 16/3931/TA en 16/3975/TA</p> <p>Datum uitspraak: 13 februari 2017</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing intern; Plaatsing/ overplaatsing longstay; Bezoek</p>	<p>Interne overplaatsing naar andere longstaylocatie dan die waar echtgenoot verblijft en het stellen van voorwaarden aan een onderlinge bezoeksregeling zijn een gerechtvaardigde inbreuk op klagers recht op 'family life'. Beroepen ongegrond.</p>	<p>Blz. 29</p>
<p>Zaaknummer: 16/3079/TA</p> <p>Datum uitspraak: 7 februari 2017</p>	<p>Activiteiten; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Verblijf in bestreden luchtruimte geen verblijf in buitenlucht als bedoeld in wet. Daadwerkelijk ervaren van weersomstandigheden, waaronder niet alleen 'zien' maar ook 'voelen' moet worden begrepen, is vanuit die luchtruimte vrijwel onmogelijk. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 40,=.</p>	<p>Blz. 31</p>

<p>Zaaknummer: 16/3401/TA</p> <p>Datum uitspraak: 2 februari 2017</p>	Voorwerpen op cel	Afzondering geen reden af te wijken van standpunt dat verpleegde verantwoordelijk is voor spullen op zijn kamer. Geen sprake van moedwil of nalatigheid van personeel. Beroep hoofd inrichting gegrond, beklag alsnog ongegrond.	Blz. 33
<p>Zaaknummer: 16/3117/TA</p> <p>Datum uitspraak: 2 februari 2017</p>	Ontvankelijkheid materieel	Klager niet-ontvankelijk in klacht over krijgen stroomschok van lichtschakelaar want betreft feitelijke omstandigheid en geen beslissing inrichting. Verpleegde heeft recht op tijdige reactie beloproep. Klager ontvankelijk in klacht over niet tijdig reageren op beloproep tijdens afzondering, maar beklag ongegrond.	Blz. 34
<p>Zaaknummer: 16/3115/TA</p> <p>Datum uitspraak: 27 januari 2017</p>	Bezoek	Inrichting kan bezoeker op wie drugshond aanslaat in beginsel toegang weigeren zonder nader onderzoek te doen. In bepaalde omstandigheden moet inrichting wel nader onderzoek doen. Van dergelijke omstandigheid in dit geval geen sprake. Beroep ongegrond.	Blz. 36
<p>Zaaknummer: 16/3302/TA</p> <p>Datum uitspraak: 27 januari 2017</p>	Bezoek; Tegemoetkoming financieel	In dit geval heeft inrichting na aanslaan drugshond in redelijkheid niet kunnen weigeren te voldoen aan verzoek bezoeker om zonder jas nogmaals langs de hond te mogen lopen. Weigering toegang bezoeker zonder nader onderzoek onredelijk. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 10,=.	Blz. 37
<p>Zaaknummer: 16/3949/JA</p> <p>Datum uitspraak: 8 februari 2017</p>	Onderwijs; Ontvankelijkheid materieel	Aanspraak op beschikbaarheid passend onderwijs. Directeur ten aanzien van klager niet tekortgeschoten in daarmee verband houdende, in wet neergelegde zorgplicht. Beroep directeur gegrond, beklag alsnog ongegrond.	Blz. 39

<p>Zaaknummer: 16/4077/JA</p> <p>Datum uitspraak: 1 februari 2017</p>	<p>Bewegingsvrijheid afdeling intensieve zorg</p>	<p>Klagers plaatsing op VIC-afdeling is niet tijdig verlengd. Wederom geen advies van psychiater of directe verwijzing daarnaar bij stukken gevoegd, waardoor niet kan worden nagegaan of advies voorafgaand is uitgebracht. Niet (willen) verstrekken van datum voorzien advies van psychiater of directe verwijzing naar advies in strijd met equality of arms. Beroep directeur ongegrond.</p>	<p>Blz. 40</p>
---	---	---	----------------

Zaaknummer:

16/3707/GA

Datum uitspraak:

7 maart 2017

Beroepscommissie:

Wabeke, J.W.

Bol, mr. A.T.

Rossem-Broos, mr. R.S.T.

Jansen, mr. M.I. (secr.)

Trefwoorden:

Cameratoezicht; Motiveringsbeginsel;

Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 34a

Samenvatting:

Iedere twee weken dient een zorgvuldig afgewogen beslissing te worden genomen over de voortzetting van klagers cameratoezicht. Niet kan worden volstaan met het telkens herhalen van de nagenoeg zelfde (standaard)motivering. Specifiek moet worden ingegaan op actuele feiten en gebeurtenissen in de voorgaande twee weken, die tot verlenging van het cameratoezicht nopen. Naarmate het cameratoezicht langer voortduurt moet tot een zorgvuldiger belangenafweging worden gekomen. Beroep klager gedeeltelijk gegrond, tegemoetkoming €160,=.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 34a, eerste lid, onder c en d, van de Pbw kan de directeur bepalen dat de gedetineerde die in een individueel regime als bedoeld in artikel 22 of in een extra beveiligde

inrichting als bedoeld in artikel 13, eerste lid, onder e, van de Pbw is geplaatst, dag en nacht door middel van een camera wordt geobserveerd indien dit ter bescherming van de geestelijke of lichamelijke toestand van de gedetineerde noodzakelijk is of als bij schade aan de gezondheid van de gedetineerde grote maatschappelijke onrust zou kunnen ontstaan.

Op grond van artikel 34a, derde lid, van de Pbw duurt de cameraobservatie ten hoogste twee weken. De directeur kan de cameraobservatie telkens voor ten hoogste twee weken verlengen, indien hij tot het oordeel is gekomen dat de noodzaak daartoe nog bestaat. De beslissing tot verlenging wordt genomen na overleg met de aan de inrichting verbonden arts of diens vervanger, of, in het geval, bedoeld in het voormelde eerste lid, onder c, na overleg met een aan de inrichting verbonden gedragsdeskundige.

Deze bepalingen in de Pbw beogen het verbinden van op de privacy gerichte waarborgen aan besluitvorming tot cameratoezicht en het telkens zorgvuldig afwegen en motiveren van de beslissing om het cameratoezicht te verlengen.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting komt ten aanzien van de noodzaak tot verlenging van het cameratoezicht en de daaraan ten grondslag liggende motivering het volgende naar voren.

Vastgesteld kan worden dat klager door de rechtbank is veroordeeld voor het plegen van een tweetal ernstige delicten, die ook van grote invloed zijn op klagers gemoedstoestand. Klager is emotioneel instabiel, heeft

een gebrekkig ziektebesef en bevindt zich in een zeer belastende situatie. Klager vertoont regelmatig gedrag dat door de directeur terecht als zorgwekkend wordt aangemerkt. Klager geeft echter nadrukkelijk aan geen suïcidale gedachten te hebben. Uit het behandelplan van klager komt ook geen constant dreigend gevaar van suicide naar voren. Daarom zal iedere twee weken een zorgvuldig afgewogen beslissing genomen moeten worden over de noodzaak de opgelegde maatregel van cameratoezicht te verlengen.

De beroepscommissie stelt vast dat de motivering die ten grondslag ligt aan de verlengingsbeslissing van 1 augustus 2016 een niet inhoudelijke standaardmotivering is en dat geen blijk is gegeven van een zorgvuldige beoordeling van de noodzaak tot verlenging van het cameratoezicht. Voorts kan weliswaar worden vastgesteld dat de verlengingsbeslissingen van 16 augustus, 29 augustus, 12 september en 27 september 2016 uitvoeriger en inhoudelijker zijn gemotiveerd, maar - met de raadsman - is de beroepscommissie van oordeel dat er nagenoeg geen verschil is tussen de motivering die ten grondslag ligt aan de verlengingsbeslissing van 16 augustus 2016 en de motivering die ten grondslag ligt aan de drie daaropvolgende verlengingsbeslissingen. Dezelfde - verbeterde - motivering wordt driemaal herhaald, zonder specifiek in te gaan op concrete gebeurtenissen in de voorgaande twee weken, die tot verlenging van het cameratoezicht zouden nopen.

De beroepscommissie is op grond van

het voorgaande van oordeel dat de bestreden verlengingsbeslissingen, op de verlengingsbeslissing van 16 augustus 2016 na, onvoldoende zijn gemotiveerd. De beroepscommissie overweegt daartoe dat bij beslissingen tot verlenging van het cameratoezicht niet steeds zonder meer kan worden volstaan met een enkele herhaling van de motivering, zelfs niet nu die motivering ten opzichte van de voor 16 augustus 2016 genomen verlengingsbeslissingen aanmerkelijk is verbeterd. De noodzaak tot verlenging van het cameratoezicht dient telkens met actuele feiten en omstandigheden te worden onderbouwd. De beroepscommissie stelt vast dat in de verlengingsbeslissingen van 1 augustus, 29 augustus, 12 september en 27 september 2016 niet inzichtelijk wordt gemaakt op grond van welke recente feiten en omstandigheden kan worden geconcludeerd dat het suicidegevaar, dat de grondslag vormt van de bestreden beslissingen, nog actueel was. Klager wordt reeds langdurig, te weten vanaf 23 december 2015, door middel van cameratoezicht geobserveerd, hetgeen een ingrijpende inbreuk vormt op zijn privacy. Naarmate het cameratoezicht en daarmee de inbreuk op de privacy van een gedetineerde langer voortduurt, zal tot een zorgvuldiger, goed gedocumenteerde belangenafweging gekomen moeten worden. Gezien het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren voor zover het ziet op de verlengingsbeslissingen van 1 augustus, 29 augustus, 12 september en 27 september 2016. De beroepscommissie zal het beroep ongegrond verklaren voor zover het ziet op de verlengingsbeslissing van 16 augustus

2016. De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager en zal deze vaststellen op € 20,= per week waarin de maatregel van cameratoezicht zonder deugdelijke motivering voortduurde, zodat aan klager een tegemoetkoming ten bedrage van € 160,= zal worden toegekend.

Zaaknummer:

16/3162/GA

Datum uitspraak:

6 maart 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Wabeke, mr. J.W.
Boerhof, mr. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Pbw art. 46d aanhef en onder b

Samenvatting:

Onderbouwd noch geconcretiseerd is waaruit klagers dreigende agressieve gedrag zou hebben bestaan en hoe vaak en wanneer dit heeft plaatsgevonden. Mitsdien is niet gebleken dat sprake was van een zodanig onmiddellijk dreigend of acuut gevaar dat in redelijkheid kon worden beslist tot b-dwangbehandeling. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

De beklagcommissie heeft klager niet-ontvankelijk verklaard in zijn beklag omdat het beklag niet met redenen is omkleed. Op 6 januari 2017 heeft klagers raadsman in beroep alsnog de gronden van het beklag schriftelijk kenbaar gemaakt. Gelet hierop zal de beroepscommissie klager alsnog ontvangen in zijn beklag.

Ten aanzien van het standpunt van de directeur dat hij het behandelplan uitsluitend kan verstrekken als klager zelf daarvoor toestemming geeft, overweegt de beroepscommissie dat waar een advocaat expliciet stelt dat zijn cliënt akkoord is met het overleggen van het behandelplan, de directeur dit voor waar dient aan te nemen zolang van het tegendeel niet expliciet is gebleken. De beroepscommissie gaat echter voorbij aan de stelling dat in de beklagprocedure geen sprake is geweest van een normale rechtsgang omdat is nagelaten de raadsman te voorzien van (alle relevante) stukken, nu het beklag in beroep opnieuw ten gronde wordt beoordeeld.

De beroepscommissie constateert dat de directeur geen (uittreksel van het) behandelplan heeft verstrekt, doch uitsluitend de mededeling van de bestreden beslissing en het advies van de behandelend psychiater. De beroepscommissie ziet zich vervolgens voor de vraag gesteld of met de door de directeur overgelegde informatie voldoende is komen vast te staan of voldaan is aan de (wettelijke) vereisten voor b-dwangbehandeling. De beroepscommissie beantwoordt deze vraag ontkennend.

Op grond van artikel 46d, aanhef en onder b, van de Pbw kan de directeur als uiterste middel beslissen tot het toepassen van een zogenoemde b-dwangbehandeling, indien dit naar het oordeel van een arts – in het PPC zal dit doorgaans de behandelend psychiater zijn – volstrekt noodzakelijk is om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde binnen de inrichting doet veroorzaken, af te wenden. Uit de nota van toelichting bij het 'Besluit van 8 maart 2013 tot wijziging van [...] de Penitentiaire maatregel [...] in verband met de verruiming van de mogelijkheid onvrijwillige geneeskundige behandeling te verrichten' volgt dat het bij b-dwangbehandeling dient te gaan om een situatie waarin sprake is van (dreiging van) een onmiddellijk of acuut gevaar binnen de inrichting.

De beroepscommissie stelt vast dat de psychiater aan de directeur heeft geadviseerd b-dwangbehandeling toe te passen. Uit dit advies komt naar voren dat klagers diagnose kan worden gesteld op paranoïde psychose. Klager is manifest paranoïde en meent dat het personeel van de afdeling hem wil vergiftigen en dood wil maken.

In dit advies is voornoemd gevaarscriterium als volgt onderbouwd. Vanuit het vermeende gevoel van bedreiging wil klager zich teweer stellen, als gevolg waarvan hij zich dreigend agressief opstelt, waardoor er nu een reëel risico is op fysieke agressie. Klager is dermate dreigend dat hij in afzondering moest worden geplaatst.

Klager weigert vrijwillig de door de psychiater nodig geachte antipsychotica in te nemen.

Uit het vorenstaande volgt dat klager zich dreigend agressief opstelde, maar onderbouwd noch geconcretiseerd is waaruit klagers dreigende agressieve gedrag zou hebben bestaan en hoe vaak en wanneer dit heeft plaatsgevonden. Mitsdien is niet gebleken dat sprake was van een zodanig onmiddellijk dreigend of acuut gevaar voor anderen dat in redelijkheid niet anders kon worden beslist dan tot toepassing van b-dwangbehandeling. Hierbij neemt de beroepscommissie in aanmerking dat niet is gebleken dat een beslissing over het al dan niet toepassen van a-dwangbehandeling – welke beslissing met meer procedurele waarborgen is omkleed – niet kon worden afgewacht.

Op grond van het vorenstaande komt de beroepscommissie tot het oordeel dat niet is komen vast te staan dat het volstrekt noodzakelijk was ten aanzien van klager b-dwangbehandeling toe te passen, zodat de bestreden beslissing als onredelijk en onbillijk moet worden aangemerkt. Gezien het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden, ziet de beroepscommissie aanleiding klager een tegemoetkoming van € 50,= toe te kennen.

Zaaknummer:

16/3825/GA

Datum uitspraak:

23 februari 2017

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Burke, U.P.
Puffelen, drs. P.J.M. van
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Geweld en vrijheidsbeperkende
middelen; Zorgplicht wijze van
betrachten; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pbw art 35 lid 1, 60

Samenvatting:

Geweldstoepassing bij plaatsing in
isoleercel. Klager ontvankelijk in klacht.
Zorgplicht directeur dat klager niet aan
nodeloos geweld wordt blootgesteld.
Aannemelijk dat jegens klager meer
geweld is toegepast dan noodzakelijk,
gelet op summiere beschrijving en
gevolgen geweld. Beroep gegrond.
Tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

De overbrenging van klager naar de
isoleercel en het daarbij toegepaste
geweld heeft plaatsgevonden als
onderdeel van de uitvoering van de door
de directeur genomen beslissing klager
in een afzonderingscel te plaatsen. Gelet
hierop kan klager in zijn klacht worden
ontvangen.

Op grond van artikel 35, eerste lid, van
de Pbw is de directeur bevoegd jegens

een gedetineerde geweld te gebruiken
dan wel vrijheidsbeperkende middelen
aan te wenden met het oog op de in dit
artikellid genoemde gronden. In artikel
9, eerste lid, van de Geweldsinstructie
penitentiaire inrichtingen is bepaald dat
de ambtenaar of medewerker die geweld
heeft gebruikt of vrijheidsbeperkende
middelen heeft aangewend, dit
onverwijld schriftelijk meldt aan de
directeur.

In het schriftelijk verslag van 26
juli 2016 is over het voorval – voor
zover hier van belang – het volgende
opgenomen:

“(…) Omstreeks 19:15 ben ik vervolgens
naar [klager] gegaan om hem aan te
zeggen dat hij in ieder geval voor de
nacht op de OBS moest blijven. Hierop
verzocht ik hem zijn kleren uit te doen.
Dit weigerde hij in alle toonaarden,
ondanks een flink gesprek. Hierop is
gepast geweld gebruikt om betrokkene
uit te kleden. Nadat betrokkene
uitgekled was is volgens procedure
de iso cel verlaten, echter bij het
opkomen van het laatste personeelslid
sprong [klager] op en kwam dreigend
op de laatste twee personeelsleden af.
Hierop hebben beide personeelsleden
afgeweerd met de voet. Gedetineerde
is wederom overmeesterd en in de
boeien gelegd. Op dat moment zag ik
dat gedetineerde slap werd en heb direct
de medewerkers daarvan op de hoogte
gebracht. De medewerkers reageerden
hier direct op, door ademhaling en
bewustzijn te controleren. Ook is direct
de medische dienst ingeschakeld. (...)”.

De beroepscommissie stelt vast dat
van de twee personeelsleden die
zich kennelijk met hun voet hebben

verweerd, slechts van één een schriftelijk verslag bij de stukken is gevoegd. Uit dit verslag komt naar voren dat sprake was van een worsteling met klager waarbij hij "een schoen in zijn gezicht heeft gekregen". De beroepscommissie acht verder aannemelijk geworden dat klager het bewustzijn heeft verloren als gevolg van het jegens hem uitgeoefende geweld.

Op de directeur rust de zorgplicht dat een gedetineerde niet wordt blootgesteld aanodeloos geweld. De beroepscommissie acht aannemelijk geworden dat jegens klager meer geweld is toegepast dan gelet op de omstandigheden noodzakelijk was. Bij dit oordeel heeft de beroepscommissie meegewogen dat de summiere en onvolledige schriftelijke beschrijving van het toegepaste geweld de door klager geschetste gang van zaken in onvoldoende mate weerspreekt. Verder weegt de beroepscommissie mee dat klager als gevolg van het geweld het bewustzijn heeft verloren, wat ook een aanwijzing vormt dat te veel geweld is gebruikt. Het vorenstaande in onderlinge samenhang bezien leidt tot de conclusie dat vorenbedoelde zorgplicht is geschonden.

Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagrechtter zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager en stelt deze vast op € 50,=.

Zaaknummer:

16/2838/GA

Datum uitspraak:

16 februari 2017

Beroepscommissie:

Soffers, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van Schagen, J.
Boerhof, mr. R. (secr.)

Trefwoorden:

Cameratoezicht; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 34a

Samenvatting:

Klager beklagt zich over meerdere verlengingsbeslissingen van cameratoezicht gedurende klagers verblijf in zijn cel. Beroepscommissie is van oordeel dat de bestreden verlengingsbeslissingen onvoldoende zijn gemotiveerd. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 170,=.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie verwerpt het betoog van de raadsman dat de door de directeur op 10 januari 2017 verstrekte stukken niet bij de beoordeling van het beroep mogen worden meegenomen, nu sprake is van een marginale overschrijding van de afgesproken termijn voor toezending daarvan en mitsdien geen dusdanig verzuim oplevert dat daaraan consequenties zouden moeten worden verbonden.

Op grond van artikel 34a, eerste lid,

onder c, van de Pbw kan de directeur bepalen dat de gedetineerde die in een individueel regime als bedoeld in artikel 22 of in een extra beveiligde inrichting als bedoeld in artikel 13, eerste lid, onder e, van de Pbw is geplaatst, dag en nacht door middel van een camera wordt geobserveerd indien dit ter bescherming van de geestelijke of lichamelijke toestand van de gedetineerde noodzakelijk is.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting komt ten aanzien van de noodzaak van het cameratoezicht het volgende, voor zover hier van belang, naar voren.

Het delict waarvoor klager is veroordeeld heeft invloed op klagers gemoedstoestand. Klager is emotioneel instabiel. De uitzichtloze situatie, het gebrek aan ziektebesef en de wanhoop die hieruit voortkomt, maakt hem onvoorspelbaar. Klager vertoont in zijn cel regelmatig emotioneel gedrag, waarbij hij hoorbaar huilt. Er is sprake van lijdensdruk, waardoor het risico op suïcidaliteit wordt verhoogd. Klager heeft eerder aangegeven dat hij zich afvroeg hoe hij verder moest met zijn leven. In het afgelopen jaar zijn vrijwel geen veranderingen in klagers toestandsbeeld waargenomen. Het contact is afstandelijk en zakelijk. Daardoor kan moeilijk worden ingeschat hoe klager zich voelt. Klager heeft op 23 december 2015 in een gesprek met een psychiater in Vught aangegeven dat hij in de put zat. Tegelijkertijd gaf hij echter ook aan dat hij straks wel weer een huisje wil. Uit de pro justitia rapportage van 5 maart 2016 komt naar voren dat een impulsief tentamen suïcide op dit

moment niet kan worden uitgesloten. Uit een rapportage van het Pieter Baan Centrum van 9 maart 2016 komt naar voren dat klager geen duidelijke gedachten heeft over suïcide. Uit de stukken blijkt niet dat klager na 31 maart 2016 suïcidale uitlatingen heeft gedaan.

De beroepscommissie is van oordeel dat de bestreden beslissingen onvoldoende zijn gemotiveerd. De beroepscommissie overweegt daartoe dat bij beslissingen tot verlenging van het cameratoezicht niet steeds zonder meer kan worden volstaan met een enkele herhaling van de motivering. De noodzaak tot verlenging van het cameratoezicht dient met actuele feiten en omstandigheden te worden onderbouwd. De beroepscommissie stelt vast dat in de bestreden beslissingen telkenmale is herhaald dat klager labiel en onvoorspelbaar is. Niet inzichtelijk wordt gemaakt op grond van welke recente feiten en omstandigheden kan worden geconcludeerd dat het suïcidegevaar, waarvan de directeur ter zitting heeft aangegeven dat dat de grondslag vormt van de bestreden beslissingen, actueel is. De bestreden beslissingen zijn derhalve onvoldoende gemotiveerd. Dit geldt te meer nu klager langdurig, te weten vanaf 23 december 2015 door middel van cameratoezicht is geobserveerd, hetgeen een ingrijpende inbreuk maakt op zijn privacy. Gezien het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren. De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager en zij zal deze vaststellen op € 170,=.

Zaaknummer:

16/3554/GA

Datum uitspraak:

13 februari 2017

Beroepscommissie:

Soffers, mr. M.

Lucas, mr. E.

Schagen, J.

Jansen, M.I. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij de
Locatie Zuyder Bos te Heerhugowaard

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen procedureel;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 50, 51

Samenvatting:

Verslag te laat aangezegd. Niet aannemelijk dat het redelijkerwijs niet mogelijk was eerder verslag aan te zeggen. De omstandigheid dat er meerdere gedetineerden op luchtplaats aanwezig waren is daartoe onvoldoende en daarbij is er na het luchten nog geruime tijd verstreken voor aanzegging verslag. Beroep gegrond, tegemoetkoming van € 22,50.

Rechtsoverwegingen:

Namens klager is verzocht de beslissing op het beroep aan te houden tot na het moment waarop door de beklagcommissie bij de Locatie Zuyder Bos uitspraak is gedaan in de beklagzaak van medegedetineerde [...]. De beroepscommissie ziet geen

aanleiding dit verzoek te honoreren, nu het beroep volledig is behandeld, de standpunten duidelijk zijn en een aanhouding van de beslissing op het beroep geen doel dient.

In artikel 50, eerste lid, van de Pbw wordt bepaald, dat indien een ambtenaar of medewerker constateert dat een gedetineerde betrokken is bij feiten die onverenigbaar zijn met de orde of de veiligheid in de inrichting dan wel met de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming en hij voornemens is daarover aan de directeur schriftelijk verslag te doen, hij dit de gedetineerde mededeelt.

In het onderhavige geval staat vast dat klager niet heeft voldaan aan een opdracht van [piw-ster]. De weigering gehoor te geven aan een opdracht van het personeel vormt een grond voor oplegging van een disciplinaire straf. Verzuimd is echter klager tijdig verslag aan te zeggen. Dit is eerst gebeurd om 16:45, anderhalf uur na het geven van de opdracht het luchten te beëindigen rond 15:15 uur. De directeur heeft niet aannemelijk gemaakt dat het redelijkerwijs niet mogelijk was eerder verslag aan te zeggen. Het enkele feit dat er zich meerdere gedetineerden op de luchtplaats bevonden, is daartoe onvoldoende. Daarbij komt dat er ook na het beëindigen van het luchten nog geruime tijd is verstreken, voordat verslag is aangezegd. Gelet op de omstandigheid dat geen verslag is aangezegd, is de beroepscommissie van oordeel dat het beroep gegrond is en de uitspraak van de beklagcommissie niet in stand kan blijven. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet

meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. De beroepscommissie stelt deze vast op € 22,50.

Zaaknummer:

16/3926/GA

Datum uitspraak:

7 februari 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Boone, mr. M.
Rutten, mr. M.A.G.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof algemeen

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de
inrichting art. 14, 19

Samenvatting:

De wet biedt geen ruimte om naast de wettelijke verlofvormen bij wijze van compensatie voor de periode dat klager op de wachtlijst heeft gestaan voor plaatsing in een z.b.b.i. weekendverloven toe te kennen. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van 21 maanden met aftrek, wegens witwassen en oplichting. De detentie van klager is aangevangen op 15 januari 2016. De einddatum valt op of omstreeks 24 maart 2017.

Klager heeft zich op 15 januari 2016

als zelfmelder gemeld in de normaal beveiligde inrichting van de p.i. Leeuwarden. Klagers faseringsdatum voor plaatsing in een z.b.b.i. stond – volgens informatie van klager – gepland op 25 juli 2016. Klager is op 16 augustus 2016 in de z.b.b.i. van de p.i. Veenhuizen geplaatst. Uit de beschikbare gegevens blijkt dat klagers p.p. is aangevangen op 12 december 2016. Klager is sindsdien administratief ingeschreven in de p.i. Leeuwarden.

Op grond van artikel 14, eerste lid, van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (hierna: de Regeling) komt een gedetineerde eerst voor algemeen verlof in aanmerking wanneer, ingeval de veroordeling onherroepelijk is, hij ten minste een derde deel van de onvoorwaardelijk opgelegde straf heeft ondergaan en zijn strafrestant ten minste drie maanden en ten hoogste een jaar bedraagt.

Op grond van artikel 19, eerste lid, van de Regeling kan de directeur aan gedetineerden die verblijven in een inrichting waar vierwekelijks verlof deel uitmaakt van het regime, eenmaal per vier weken regime gebonden verlof verlenen. Op grond van het derde lid van dit artikel kan aan gedetineerden die verblijven in een inrichting waar wekelijks verlof deel uitmaakt van het regime ieder weekend regime gebonden verlof worden verleend.

Ten tijde van het door klager ingediende primaire verzoek van 30 mei 2016 verbleef klager in de p.i. Leeuwarden, een inrichting met een normaal beveiligingsniveau. De wet kent enkel de mogelijkheid om aan

gedetineerden die in een inrichting met een (zeer) beperkt beveiligingsniveau verblijven regime gebonden verlot toe te kennen. Klager voldeed hier – in ieder geval tot 16 augustus 2016 – niet aan. Voor gedetineerden die in een normaal beveiligde inrichting verblijven staat de mogelijkheid van algemeen verlot en de bijzondere vormen van verlot (incidenteel verlot en strafonderbreking) open. Naar het oordeel van de beroepscommissie biedt de wet geen ruimte om met voorbijgaan van de wettelijke bepalingen ten aanzien van deze verlotvormen aan klager bij wijze van compensatie voor zijn plaatsing op de wachtlijst voor een z.b.b.i. weekendverloven toe te kennen. Evenmin biedt de wet aanknopingspunten om aan klagers subsidiair gedane verzoeken tegemoet te komen, nu de directeur noch de beroepscommissie enige bevoegdheid toekomt ten aanzien van de capaciteit aan zeer beperkt beveiligde inrichtingen in Nederland. De beslissing van de directeur kan derhalve bij afweging van alle in aanmerking komende belangen niet als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. Het beroep van klager zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/3213/GA

Datum uitspraak:

1 februari 2017

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Bol, mr. A.T.
Mulders, M.J.
Dwarka, mr. S.S. (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging toegang
tot; Zorgplicht niet betrachten;
Tegemoetkoming financieel;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pbw art. 43, 60

Samenvatting:

Klager onderging therapie verzorgd door De Waag. De hoofdbehandelaar van de p.i. heeft klager in een brief medegedeeld dat het contract met De Waag voor wat betreft de zorgverlening in het PPC niet langer verlengd zal worden en dat de medewerker van De Waag is verzocht indien dit geïndiceerd is passende vervolgzorg te regelen. Aangenomen moet worden dat de beslissing hiertoe door of vanwege directeur van de p.i. is genomen. Aansluitend is de behandelaar van klager de toegang tot de inrichting ontzegd. Ook hieraan moet, naar mag worden aangenomen, een beslissing door of vanwege directeur ten grondslag hebben gelegen. Gelet hierop heeft de behandelaar geen invulling kunnen geven aan het regelen van passende vervolgzorg. Beroep van klager gegrond, tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Met betrekking tot de klachten omtrent de dreigende overplaatsing (SC 2016/281) en het voornemen om klager zijn PPC-status te ontnemen (SC 2016/283) oordeelt de beroepscommissie dat wat is aangevoerd niet tot een andere beslissing kan leiden dan die van de beklagrechtter.

Met betrekking tot beklagnummer SC 2016/282 overweegt de beroepscommissie als volgt. In artikel 43 van de Pbw is bepaald dat de gedetineerde recht heeft op sociale verzorging en hulpverlening. In het tweede lid van dit artikel is bepaald dat de directeur zorg draagt dat reclasseringswerkers en daarvoor in aanmerking komende gedragsdeskundigen de in het eerste lid omschreven zorg en hulp in de inrichting kunnen verlenen. Klager stelt dat de directeur die zorgplicht heeft geschonden door te beslissen dat het contract met De Waag zou worden beëindigd. Aldus is sprake van een klager betreffende beklagwaardige beslissing in de zin van artikel 60 van de Pbw. Klager dient om die reden te worden ontvangen in zijn beklag.

De directeur heeft ter zitting vrijwel geen informatie verschaft over de feiten en omstandigheden die hebben geleid tot de klacht. Op basis van de door klager overgelegde stukken en diens toelichting stelt de beroepscommissie het volgende vast.

Klager onderging in de inrichting EMDR-therapie, verzorgd door De Waag. Bij brief van 31 mei 2016 heeft hoofdbehandelaar R. klager meegedeeld dat het contract met De Waag voor wat betreft de zorgverlening in het PPC niet langer verlengd zal worden en dat de medewerker van De Waag is verzocht indien dit geïndiceerd is passende vervolgzorg te regelen. Aangenomen moet worden dat de beslissing hiertoe door of vanwege de directeur van de p.i. is genomen. Aansluitend is de behandelaar van klager de toegang tot de inrichting

ontzegd. Ook hieraan moet, naar mag worden aangenomen, een beslissing van of vanwege de directeur ten grondslag hebben gelegen. Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft de directeur op deze manier onzorgvuldig gehandeld jegens klager. De beëindiging van het contract met De Waag door of vanwege de directeur betekende tevens een abrupt einde van klagers EMDR-therapie. De verantwoordelijkheid voor vervolgzorg legde de hoofdbehandelaar bij de medewerker van De Waag, maar doordat die medewerker door of vanwege de directeur de toegang tot de inrichting werd ontzegd, heeft deze daaraan geen invulling kunnen geven. Het vorenstaande strijdt met de hiervoor genoemde op artikel 43 van de Pbw gebaseerde zorgplicht. De beroepscommissie beslist daarom als volgt.

Zaaknummer:

16/3493/GA

Datum uitspraak:

23 januari 2017

Beroepscommissie:

Soffers, mr. M.
Meer, C.W. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Boerhof, mr. R. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij voormeld PPC

Trefwoorden:

Dwangmedicatie

Artikelen:

Pbw art. 46e lid 5; Pm art. 22b

Samenvatting:

Volgende aannemelijk dat het eerder door de beroepscommissie aangenomen gevaar ten tijde van bestreden verlengingsbeslissing nog onverminderd aanwezig was. Artikel 22b, eerste lid, van de Pm niet van toepassing bij a-dwangbehandeling. Artikel 46e, tweede lid, van de Pbw niet van toepassing bij een verlengingsbeslissing. Beroep directeur gegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie is ambtshalve bekend met het feit dat op 27 oktober 2016 is beslist bij klaagster een a-dwangbehandeling voor de duur van drie maanden toe te passen. Bij uitspraak van RSJ 26 januari 2016, 15/3558/GA heeft de beroepscommissie het beroep van klaagster gegrond verklaard. De toepassing van deze a-dwangbehandeling is – blijkens de uitspraak RSJ 9 mei 2016, 16/0649/GA – op 26 februari 2016 met drie maanden verlengd. Bij voormelde uitspraak heeft de beroepscommissie het beroep van klaagster ongegrond verklaard. Op 14 juni 2016 heeft de directeur wederom beslist de a-dwangbehandeling met drie maanden te verlengen. Thans is deze beslissing in beroep aan de orde.

In eerdere uitspraken (waaronder RSJ 24 september 2015, 15/1486/GA (tussenbeslissing)) heeft de beroepscommissie opgesomd (onder a. tot en met g.) welke informatie aan haar dient te worden verstrekt ten behoeve van haar beoordeling van een beslissing tot het toepassen dan wel verlengen van a-dwangbehandeling. Die informatie moet staan in een aan

de beroepscommissie toe te zenden (uittreksel van het) behandelplan, dan wel in andere overgelegde stukken. De directeur heeft geen (uittreksel van het) behandelplan overgelegd. De beroepscommissie ziet zich vervolgens voor de vraag gesteld of met de door de directeur overgelegde informatie voldoende is komen vast te staan of voldaan is aan de (wettelijke) vereisten voor het verlengen van a-dwangbehandeling. De beroepscommissie beantwoordt deze vraag bevestigend.

De beroepscommissie is van oordeel dat uit de stukken en het verhandelde ter zitting afdoende is gebleken welke therapeutische en minder bezwarende middelen bij klaagster zijn toegepast, nu onweersproken vaststaat dat klaagster iedere vorm van therapie heeft geweigerd en met klaagster regelmatig is gesproken over de noodzaak van het innemen van de haar aangeboden medicatie.

Evenmin volgt de beroepscommissie de beklagcommissie in het oordeel dat niet is voldaan aan het zogeheten gevaarscriterium. Uit het advies van de behandelend psychiater komt het volgende naar voren. Op dit moment zijn er onder gebruik van de medicatie geen gevaarscriteria meer aanwezig. Bij staken van de dwangbehandeling is de kans op recidief vrijwel onafwendbaar op de punten: gevaar dat de gedetineerde maatschappelijk te gronde gaat, dat zij een ander van het leven zal beroven of ernstig lichamelijk letsel zal toebrengen en gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen (onder andere via brandstichting). Nu

de beroepscommissie is gebleken dat klaagster geen ziektebesef heeft en weigert de haar aangeboden medicatie in te nemen, acht zij voldoende aannemelijk geworden dat het in RSJ 9 mei 2016, 16/0649/GA aangenomen gevaar ten tijde van de bestreden beslissing nog onverminderd aanwezig was. Het feit dat de dwangbehandeling voor de verlenging enige weken gestopt was doet hieraan niet af, omdat een terugval na staken van de medicatie pas na vele weken hoeft op te treden.

De beroepscommissie overweegt – anders dan de beklagcommissie in de onderhavige zaak en de beroepscommissie in RSJ 14 juli 2014, 14/1140/GA – dat artikel 22b, eerste lid, van de Pm ziet op een situatie waarin een gedwongen geneeskundige handeling als bedoeld in artikel 32 van de Pbw is toegepast. In de onderhavige zaak is echter sprake van een verlenging van een a-dwangbehandeling als bedoeld in artikel 46d, onder a, van de Pbw. Mitsdien is artikel 22b, eerste lid, van de Pm niet van toepassing.

De beroepscommissie volgt klaagster niet in haar stelling dat een niet bij de behandeling betrokken psychiater een advies had moeten uitbrengen alvorens de directeur mocht beslissen tot het verlengen van de termijn van de dwangmedicatie. Het vereiste een verklaring van een niet bij de behandeling betrokken psychiater over te leggen is opgenomen in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw. Deze bepaling ziet echter op het plaatsvinden van een geneeskundige behandeling overeenkomstig artikel 46d, onder a, van de Pbw, dat wil zeggen een

beslissing tot het aanvangen van een geneeskundige behandeling. Dat bij een beslissing tot verlenging van de geneeskundige behandeling, het bepaalde in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw onverkort van toepassing is, volgt de beroepscommissie niet, nu het vijfde lid van dat artikel daartoe geen aanknopingspunten biedt.

Gezien het vorenstaande en hetgeen is overwogen in de uitspraak RSJ 9 mei 2016, 16/0649/GA is de beroepscommissie van oordeel dat de bestreden beslissing voldoet aan de (wettelijke) vereisten en niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep derhalve gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog ongegrond verklaren.

Zaaknummer:

16/1885/GA

Datum uitspraak:

28 november 2016

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Burke, U.P.

Wabeke, mr. J.W.

Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Vervoer; Geweld en vrijheidsbeperkende middelen; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 35; Geweldsinstructie penitentiaire inrichtingen art. 10

Samenvatting:

Ten aanzien van transport naar ziekenhuis niet gebleken van individuele belangenafweging en onvoldoende gebleken dat gebruik van handboeien noodzakelijk was. Ten aanzien van verblijf in ziekenhuis niet gebleken dat voortdurend gebruik van handboeien noodzakelijk was. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

In artikel 35, eerste lid, van de Pbw is bepaald: "De directeur is bevoegd jegens een gedetineerde geweld te gebruiken dan wel vrijheidsbeperkende middelen aan te wenden, voor zover dit noodzakelijk is met het oog op een van de volgende belangen:

- a. de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting;
- b. de uitvoering van een door de directeur genomen beslissing;
- c. de voorkoming van het zich onttrekken door de gedetineerde aan het op hem uitgeoefende toezicht;
- d. de uitvoering van een ingevolge het Wetboek van Strafvordering of de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden door de officier van justitie of de rechter-commissaris genomen beslissing."

In artikel 10 van de Geweldsinstructie penitentiaire inrichtingen is bepaald dat de ambtenaar of medewerker een gedetineerde ten behoeve van het vervoer, een broekstok, of ten behoeve van het vervoer of interne verplaatsing, handboeien kan aanleggen.

Ten aanzien van het transport naar het ziekenhuis overweegt de beroepscommissie dat aan het gebruik

van handboeien ten behoeve van het vervoer een individuele afweging ten grondslag dient te liggen, waarbij de directeur per gedetineerde en per transport bepaalt welke beperkende maatregelen noodzakelijk zijn. Uit de onderliggende stukken maakt de beroepscommissie op dat klager op 31 maart 2016 omstreeks 22.30 uur is vervoerd naar het ziekenhuis onder begeleiding van intern personeel. Zij waren ongewapend en niet op de hoogte van klagers achtergrond en om die reden is klager geboeid gedurende het transport. De raadvrouw heeft – onweersproken – aangevoerd dat voorafgaand aan het vervoer naar het ziekenhuis aan klager morfine was toegediend en dat hij per brancard afgevoerd moest worden omdat hij niet meer zelfstandig kon lopen. De beroepscommissie overweegt dat niet is gebleken van een individuele belangenafweging en dat onvoldoende is gebleken dat het gebruik van handboeien gedurende het transport noodzakelijk was met het oog op een of meer van de in artikel 35, eerste lid, van de Pbw genoemde belangen.

Ten aanzien van het verblijf in het ziekenhuis heeft de raadvrouw – onweersproken – aangevoerd dat klager gedurende de nacht en tot de volgende middag omstreeks 14.30 uur geboeid is geweest, ondanks dat de grepen van de ramen van de kamer waar hij verbleef verwijderd waren en de kamer bewaakt werd door twee medewerkers. Niet is gebleken van enige afweging met betrekking tot de noodzaak van het voortdurend gebruik van handboeien; zelfs tijdens een echo en CT-scan. De beroepscommissie is van

oordeel dat geenszins is gebleken dat het voortdurend gebruik van handboeien ten aanzien van klager gedurende zijn verblijf in het ziekenhuis noodzakelijk was met het oog op een of meer van de in artikel 35, eerste lid, van de Pbw genoemde belangen.

Gelet op vorengaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren. Zij zal de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Aan klager zal een tegemoetkoming worden toegekend.

Zaaknummer:

16/2997/GA

Datum uitspraak:

11 november 2016

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Burke, U.P.
Meer, mr. C.W. van der.
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Pbw art. 46d

Samenvatting:

Een stoornis is voldoende aannemelijk geworden, maar het daaruit voortvloeiende gevaar niet. Het risico dat klager maatschappelijk achteruit gaat, waardoor resocialisatie niet mogelijk is, kan niet worden gezien als een in de wet bedoeld gevaar. Nu niet

is voldaan aan het gevaarscriterium, is het beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=..

Rechtsoverwegingen:

Als uiterste middel kan een geneeskundige behandeling onder dwang plaatsvinden, als sprake is van: "1. gevaar voor de gedetineerde, die het veroorzaakt, hetgeen onder meer bestaat uit: a. het gevaar dat de gedetineerde zich van het leven zal beroven of zichzelf ernstig lichamelijk letsel zal toebrengen; b. het gevaar dat de gedetineerde maatschappelijk te gronde gaat; c. het gevaar dat de gedetineerde zichzelf in ernstige mate zal verwaarlozen; d. het gevaar dat de gedetineerde met hinderlijk gedrag agressie van anderen zal oproepen; 2. gevaar voor een of meer anderen, hetgeen onder meer bestaat uit: a. het gevaar dat de gedetineerde een ander van het leven zal beroven of hem ernstig lichamelijk letsel zal toebrengen; b. het gevaar voor de psychische gezondheid van een ander; c. het gevaar dat de gedetineerde een ander, die aan zijn zorg is toevertrouwd, zal verwaarlozen; 3. gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen."

De directeur heeft de beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling gebaseerd op de verklaringen van de behandelend psychiater van klager en van een psychiater die niet bij klagers behandeling betrokken is, maar klager kort tevoren heeft onderzocht. In navolging van het bepaalde in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw heeft de directeur de verklaringen van die psychiaters overgelegd. Voorts is namens de directeur een uittreksel uit

klagers behandelplan overgelegd, waarin de mogelijkheid tot toepassing van dwangbehandeling met medicatie ten aanzien van klager is vermeld.

Uit de verklaringen van de psychiaters en het behandelplan komt het volgende naar voren. Klager is gediagnostiseerd met schizofrenie van het paranoïde type. Klager trekt zich veel terug in zijn verblijfsruimte en heeft weinig contact. Hij is afwerend en bozig in het contact. Soms is hij onsamenhangend en associatief. Het bewustzijn is helder, zijn aandacht en concentratie zijn verlaagd en hij is snel afgeleid. Klagers oriëntatie is gestoord met betrekking tot plaats, het denken is formeel en inhoudelijk gestoord en er is sprake van verzanden, verhoogde associatie, wanen en vermoedelijk hallucinaties. Er is sprake van ernstige kritiek- en oordeelsstoornissen. Er is sprake van het gevaar dat klager maatschappelijk te gronde gaat (artikel 46a, eerste lid, onder b, van de Pbw). Klager wijst vanuit inhoudelijke denkstoornissen alle ondersteuning af en geeft geen toestemming om machtigingsformulieren te tekenen. Door zijn psychiatrische ziekte kan klager zijn zaken – zoals inschrijvingen en afspraken met de ziektekostenverzekeraars en schuldeisers – niet naar behoren regelen. Hierdoor loopt hij het gevaar maatschappelijk achteruit te gaan. Resocialisatie is hierdoor niet mogelijk. Het is dat klager in het PPC verblijft, waar hem in een hoog gestructureerde en beveiligde setting alle steun gegeven wordt, dat hij niet verwaarloost. Naar inschatting verbetert de psychiatrische stoornis zonder medicamenteuze behandeling niet en is niet op andere

wijze te behandelen. Antipsychotica zijn een doelmatig middel om het psychotisch beeld te behandelen en daarmee het gevaar af te wenden.

Uit de verstrekte informatie is voldoende aannemelijk geworden dat klager een psychiatrische stoornis heeft. Vervolgens dient de beroepscommissie de vraag te beantwoorden of voldoende aannemelijk is dat klager vanuit die stoornis een gevaar veroorzaakt zoals bedoeld in artikel 46a van de Pbw. Naar het oordeel van de beroepscommissie is dat niet aannemelijk geworden. Het risico dat klager, doordat hij zijn zaken niet naar behoren kan regelen, maatschappelijk achteruit gaat, waardoor resocialisatie niet mogelijk is, kan niet worden gezien als een in de wet bedoeld gevaar. Aldus is niet voldaan aan het zogenoemde gevaarscriterium. Het beroep wordt daarom gegrond verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. De beroepscommissie acht termen aanwezig om klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:

17/0114/GB

Datum uitspraak:

27 februari 2017

Beroepscommissie:

Wabeke, mr. J.W.

Bol, mr. A.T.

Brand, J.G.A. van den

Maes, mr. H.M.J.D. (secre.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet

EBI of longstay

Artikelen:

Pbw art, 17; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 20b

Samenvatting:

Klager kan, hoewel hij inmiddels is over- en teruggeplaatst vanuit en naar het PPC van het FPC Veldzicht, worden ontvangen in zijn beroep. Hij komt, als strafrechtelijk gedetineerde vreemdeling, op grond van het bepaalde in artikel 20b van de Regeling niet (langer) in aanmerking voor plaatsing in de extramurale fase van de ISD. Voor hem is een PPC indicatie afgegeven. De selectiefunctionaris kon daarom in redelijkheid de bestreden beslissing nemen. Het beroep is daarom ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

4.1. De ontvankelijkheid
Het beroep is gericht tegen de beslissing van 10 januari 2017, strekkende tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de beslissing van 1 september 2016, strekkende tot plaatsing in het PPC van het FPC Veldzicht. Verzoeker is daar op 9 januari 2017 daadwerkelijk geplaatst. Hij is vervolgens, naar aanleiding van een nieuwe selectiebeslissing van 30 januari 2017, op 2 februari 2017 geplaatst op de ISD-afdeling van de locatie Esserheem. Niet is gebleken dat tegen die beslissing bezwaar- of beroep is ingesteld. Dit zou er in beginsel, overeenkomstig de vaste rechtspraak van de beroepscommissie, toe moeten leiden dat verzoeker niet wordt ontvangen in zijn beroep. Dat is in dit geval anders omdat verzoeker

inmiddels, na een zeer kort verblijf in de locatie Esserheem, andermaal is geselecteerd voor plaatsing in het PPC van het FPC Veldzicht, welke plaatsing op 10 februari 2017 is geëffectueerd. Gelet daarop ziet de beroepscommissie aanleiding om klagers beroep alsnog inhoudelijk te beoordelen. Indien het beroep gegrond zou worden verklaard, zou de beroepscommissie de selectiefunctionaris opdracht kunnen geven een nieuwe beslissing te nemen, waardoor ook de latere beslissingen, van respectievelijk 30 januari 2017 en 10 februari 2017 komen te vervallen. Klager zal daarom worden ontvangen in zijn beroep.

4.2. Ten aanzien van het verzoek om het beroep mondeling te mogen toelichten geldt dat de beroepscommissie zich voldoende acht ingelicht om thans te kunnen beslissen. Het verzoek om het beroep mondeling te mogen toelichten zal daarom worden afgewezen.

4.3. Vast staat dat klager is veroordeeld tot een ISD-maatregel en dat zijn verblijfsvergunning is ingetrokken.

Artikel 20b van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (hierna: de Regeling) is in dit geval van toepassing. Dat artikel luidt:

“Artikel 20b Inrichtingen voor strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen

1. In de inrichtingen voor strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen worden vreemdelingen geplaatst die geen rechtmatig verblijf hebben in Nederland in de zin van

artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000 en ten aanzien van wie voorlopige hechtenis ingevolge een bevel gevangenneming of gevangenhouding, een vrijheidsstraf of een maatregel tot plaatsing in een inrichting voor stelselmatige daders ten uitvoer wordt gelegd.

2. (...)
3. (...)."

In de toelichting op dat artikel (Stcrt. 13 april 2011, nr. 6418) staat – voor zover hier van belang – het volgende vermeld: "(...)

Voor deze doelgroep wordt de maatregel in zijn geheel intramuraal uitgevoerd. De reden voor de geheel intramurale uitvoering is dat de maatregel voor deze vreemdelingen in beginsel niet ziet op re-integratie in de Nederlandse samenleving. De beoogde wijziging van artikel 20b ziet op vreemdelingen van wie vaststaat dat zij na de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf geen rechtmatig verblijf in Nederland (meer) hebben en Nederland zullen moeten verlaten. Het gaat daarbij om vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000.

Het spreekt vanzelf dat de inrichting, waar de ISD-maatregel voor vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8 Vreemdelingenwet 2000 ten uitvoer wordt gelegd, als inrichting voor stelselmatige daders als bedoeld in artikel 9, eerste lid, Pbw is aangewezen. (...)."

Nu klager op grond van het bepaalde in artikel 20b van de Regeling niet (langer)

in aanmerking komt voor plaatsing in de extramurale fase van de ISD-maatregel en voor hem een indicatie was (en weer is) afgegeven voor plaatsing in een PPC, zijn de bestreden beslissingen van de selectiefunctionaris om klager te plaatsen in het PPC van het FPC Veldzicht, welk PPC als enig PPC bedoeld is voor de opname van strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet in strijd met de wet noch onredelijk of onbillijk. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/0107/GV

Datum uitspraak:

24 februari 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40, 40a

Samenvatting:

Staatssecretaris heeft eerdere beslissing tot verlening strafonderbreking ingetrokken op grond van uitgebreider gemotiveerd advies van de advocaat-generaal. Klager betwist dat sprake is van een wijziging van omstandigheden.

Beroepscommissie acht het zeer aannemelijk dat Staatssecretaris niet tot beslissing om strafonderbreking te verlenen was gekomen, indien hij ten tijde van het nemen van die beslissing op de hoogte was geweest van deze voor hem nieuwe omstandigheden. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van twaalf jaar, wegens het medeplegen van moord en handelingen die strafbaar zijn gesteld bij de Wet Wapens en Munitie en de Opiumwet. Klager is daarnaast veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding (Terwee vordering) van € 8.019,=. Bij gebreke van betaling is de vervangende hechtenis 68 dagen. De einddatum van zijn detentie valt op of omstreeks 4 maart 2021.

Klager behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Ingevolge artikel 40a van de Regeling kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste de helft van de straf is ondergaan. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste twee derde gedeelte van de straf is ondergaan. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert.

Uit de nota van toelichting bij artikel

40a van de Regeling wordt duidelijk dat er redenen kunnen zijn die zich tegen het verlenen van een strafonderbreking verzetten. Hierbij moet gedacht worden aan bijvoorbeeld de belangen van de slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde was geschokt door het door de vreemdeling gepleegde delict (Stcrt. 11 april 2012, 7141).

Ingevolge artikel 40 van de Regeling, welk artikel in het vijfde lid van artikel 40a van de Regeling van overeenkomstige toepassing is verklaard, kan de minister in verband met gewijzigde omstandigheden een reeds verleende strafonderbreking of het daarvan nog resterende gedeelte intrekken, naar een ander tijdstip verplaatsen of er nadere voorwaarden aan stellen.

Uit de nota van toelichting bij artikel 40 van de Regeling volgt dat bij gewijzigde omstandigheden zowel kan worden gedacht aan omstandigheden betreffende het gedrag van de gedetineerde in de inrichting als aan na verlening of zelfs na aanvang van het verlop ontstane weigeringsgronden, zoals wijzigingen in de thuissituatie of aanwijzingen voor gevaar voor de gedetineerde.

Bij beslissing van 27 december 2016 is aan klager strafonderbreking verleend op grond van artikel 40a van de Regeling. Blijkens de email van de selectiefunctionaris aan de advocaat-generaal van 9 januari 2017 heeft bij het verlenen van strafonderbreking meegespeeld dat de selectiefunctionaris van mening

was dat het advies van de advocaat-generaal te algemeen was gesteld om het verzoek om strafonderbreking af te wijzen en dat de ernst van het delict en de geschokte rechtsorde in dat advies niet waren onderbouwd. De advocaat-generaal heeft in reactie daarop haar advies bij email van 9 januari 2017 nader onderbouwd, onder meer voor wat betreft de ernst van het delict en de geschokte rechtsorde. Voorts is in deze nadere onderbouwing beschreven dat het risico bestaat dat klager na overlevering aan België binnen afzienbare tijd in vrijheid wordt gesteld en dat klager ook kan worden gehoord door de Belgische autoriteiten door middel van een tijdelijke terbeschikkingstelling. Gelet daarop is bij beslissing van 10 januari 2017 de verleende strafonderbreking ingetrokken. Klagers raadvrouw heeft aangevoerd dat er geen sprake is van gewijzigde omstandigheden, nu slechts sprake is van een verschil in formulering van de adviezen van de advocaat-generaal. Namens de Staatssecretaris is aangevoerd dat het aanvullende, zwaarwegende advies van de advocaat-generaal het gewijzigde besluit rechtvaardigt gelet op het volgende. Dit aanvullende advies is van zeer groot gewicht voor de besluitvorming, temeer nu het een zaak betreft "waaraan een executie-indicator hangt" en blijk geeft van redenen die zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. Zo blijkt uit het aanvullende advies van de advocaat-generaal voldoende van een ernstig geschokte rechtsorde door het door klager gepleegde levensdelict. Voorts blijkt voldoende dat de belangen van (de nabestaanden van) het slachtoffer zich tegen het verlenen

van strafonderbreking verzetten, nu klager in het kader van een lopend onderzoek aan de Belgische autoriteiten zal worden overgeleverd en daarmee een risico bestaat dat klager in vrijheid wordt gesteld. De beroepscommissie acht het- mede gelet op de hiervoor aangehaalde emailcorrespondentie van 9 januari 2017 - zeer aannemelijk dat de Staatssecretaris niet tot de beslissing om strafonderbreking te verlenen was gekomen, indien hij ten tijde van het nemen van die beslissing op de hoogte was geweest van deze voor hem nieuwe omstandigheden. De beroepscommissie acht de bestreden beslissing van de Staatssecretaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, dan ook niet onredelijk of onbillijk. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/3937/GV

Datum uitspraak:

27 januari 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Boone, mr. M.
Rutten, mr. M.A.G.
Maes, mr. H.M.J.D. (secre.)

Trefwoorden:

Verlof incidenteel

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de
inrichting art 21 e.v.

Samenvatting:

Incidenteel verlof kan ook worden

verleend aan een levenslang gestrafte gedetineerde. Klager verblijft 'pas' 15 jaar in detentie en komt nog niet in aanmerking voor de door de Staatssecretaris toegezegde ambtshalve herbeoordeling van de duur van de levenslange straf. Klagers belang bij resocialisatieactiviteiten is vooralsnog onvoldoende om een toewijzing van zijn verzoek om incidenteel verlof te rechtvaardigen. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een levenslange gevangenisstraf wegens het medeplegen van moord, meermalen gepleegd, en diefstal met geweld.

Klager heeft verzocht om incidenteel verlof ter voorbereiding van de herbeoordeling van de hem opgelegde levenslange gevangenisstraf. In artikel 21, eerste lid, van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling) wordt bepaald dat incidenteel verlof kan worden verleend voor het bijwonen van gebeurtenissen in de persoonlijke sfeer van de gedetineerde, waarbij zijn aanwezigheid noodzakelijk is. Ingevolge het tweede lid van dat artikel kan incidenteel verlof indien nodig onder begeleiding of bewaking plaatsvinden. In de artikelen 22 tot en met 31 van de Regeling is voorts een aantal gevallen opgesomd waarin incidenteel verlof kan worden verleend. Die opsomming is niet limitatief.

De beroepscommissie stelt voorop dat incidenteel verlof in beginsel aan iedere gedetineerde verleend kan worden, derhalve ook aan een levenslang gestrafte gedetineerde.

Klagers raadvrouw heeft verwezen naar een uitspraak van de voorzieningenrechter te 's Gravenhage van 10 augustus 2016 en een uitspraak van de Hoge raad van 5 juli 2016 inzake de termijn waarop moet worden beoordeeld hoever de resocialisatie van een tot een levenslange gevangenisstraf veroordeelde gedetineerde is gevorderd. Voorts wordt verwezen naar een eerdere uitspraak van de beroepscommissie, namelijk RSJ 19 mei 2015, 14/3242/GV. De uitspraak betrof een tot levenslange gevangenisstraf veroordeelde die sinds 1987 was gedetineerd. De beroepscommissie overwoog - kort gezegd - dat verlof in beginsel onderdeel dient uit te maken van de resocialisatie van een gedetineerde en dat verlof voor een levenslang gestrafte ook van belang is in verband met een zorgvuldige voorbereiding van de gratieprocedure. Na uitvoerig onderzoek kwam zij tot de conclusie dat incidenteel verlof in die situatie een passende vorm van verlof was.

De beroepscommissie overweegt dat - daargelaten de vraag of de door klager bedoelde herbeoordeling van de levenslange gevangenisstraf al dan niet uiterlijk na 25 jaar dient plaats te vinden - klager thans 'pas' 15 jaar in detentie verblijft en dus vooralsnog niet in aanmerking komt voor de door de Staatssecretaris - in zijn algemeenheid - toegezegde ambtshalve herbeoordeling. Gelet daarop kan het hier aan de orde zijnde verzoek slechts worden beoordeeld aan de hand van de criteria van de Regeling. Hoewel klager een belang heeft gesteld bij het kunnen verrichten van resocialisatieactiviteiten, welk belang in algemene zin ook

aannemelijk wordt geacht, is dat belang – gelet op de (vooralnog) lange duur alvorens er wordt overgegaan tot een herbeoordeling van de aan klager opgelegde levenslange gevangenisstraf – onvoldoende om thans te kunnen spreken van een gebeurtenis in de persoonlijke sfeer van klager waarbij zijn persoonlijke aanwezigheid noodzakelijk is.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen kan de beslissing van de Staatssecretaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Het verweer dat ziet op de recente jurisprudentie van de Hoge Raad over ‘medeplegen’ en dus op de strafmaat die aan klager thans zou zijn opgelegd, kan in de onderhavige procedure geen rol spelen. Daarvoor zijn andere procedures aangewezen.

Zaaknummer:

16/3931/TA en 16/3975/TA

Datum uitspraak:

13 februari 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.

Maanicus, mr. R.M.

Meesters, mr.drs. J.P.

Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing intern;

Plaatsing/overplaatsing longstay; Bezoek

Artikelen:

Bvt art. 16, 37; EVRM art. 8

Samenvatting:

Interne overplaatsing naar andere longstaylocatie dan die waar echtgenoot verblijft en het stellen van voorwaarden aan een onderlinge bezoeksregeling zijn een gerechtvaardigde inbreuk op klagers recht op ‘family life’. Beroepen ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager is naar de afdeling LFPZ (langdurige forensische psychiatrische zorg) Niers in Nijmegen overgeplaatst en stelt dat daardoor sprake is van een ongerechtvaardigde inbreuk op zijn recht op ‘family-life’ ex artikel 8 EVRM, omdat de staat blijkens uitspraken van het EHRM een positieve verplichting heeft concreet invulling te geven aan ‘family life’ en er geen goede reden is gegeven om hem niet over te plaatsen naar de locatie Zeeland (niet dezelfde afdeling) waar zijn echtgenoot verblijft. Voorts is inmiddels een bezoeksregeling tot stand gekomen, maar heeft de inrichting volgens klager zich lange tijd onvoldoende proactief ingezet op het tot stand komen daarvan door het blijven stellen van onredelijke voorwaarden aan onderling bezoek.

De beslissingen klager niet in dezelfde locatie van de inrichting te plaatsen als zijn echtgenoot en voorwaarden te stellen aan een onderlinge bezoeksregeling vormen een inbreuk op klagers recht op privacy en klagers recht op ‘family life’ als bedoeld in artikel 8, eerste lid, EVRM.

Naar het oordeel van de beroepscommissie vormen de bestreden

beslissingen gerechtvaardigde beperkingen op deze rechten, nu daarvoor een wettelijke grondslag bestaat en de beperkingen noodzakelijk zijn met het oog op één van de in artikel 8, tweede lid, EVRM genoemde belangen (te weten onder meer: ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, ter bescherming van de gezondheid of de goede zeden of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Klager en zijn echtgenoot verblijven allebei op een LFPZ voorziening van de Pompestichting. Tot 10 november 2016 heeft klager verbleven op de gesloten afdeling 2F in Vught, waarna hij intern werd overgeplaatst naar de afdeling LFPZ Niers te Nijmegen. Klagers echtgenoot verblijft op de locatie Zeeland. De wettelijke grondslag voor interne (over)plaatsing van verpleegden is gelegen in artikel 16, eerste lid, tweede volzin, Bvt, waarin staat dat het hoofd van de inrichting iedere verpleegde een persoonlijke verblijfsruimte toewijst. In artikel 16a, aanhef en onder a, Bvt staat dat behandeling alleen plaatsvindt volgens een behandelingsplan.

In artikel 3.2.2 van de huisregels van de Pompestichting staat verder dat de verpleegde ter uitvoering van zijn verplegings- en behandelingsplan kan worden (over)geplaatst in (naar) een afdeling binnen één van de locaties van de Pompestichting.

Naar de inrichting heeft aangevoerd, is klager vanwege zijn sterke en voortdurende persoonlijkheidsproblematiek en dwingend gedrag minder groepsgeschied

en heeft hij een duidelijke indicatie voor de afdeling LPZF Niers in Nijmegen die, evenals destijds de gesloten afdeling 2F te Vught, is gespecialiseerd in de verpleging van patiënten zoals klager. Dwingend gedrag van klager levert op de afdeling LFPZ Niers volgens de inrichting geen grote risico's op voor de orde en veiligheid binnen die afdeling doordat de medepatiënten psychisch opgewassen zijn tegen de druk die klager kan uitoefenen en doordat het personeel speciaal getraind is in de omgang met patiënten zoals klager. Verder is door de inrichting aangevoerd dat klager eerder in de locatie Zeeland heeft verbleven en dat klager vrij snel moest worden overgeplaatst naar afdeling 2F in Vught, omdat klagers psychopathologie moeilijk in Zeeland bleek te bejegenen; er spanningen ontstonden in de verhoudingen met de andere bewoners die daarop psychisch ontregelden; er sprake was van een toenemende verstoring van de orde en veiligheid binnen de inrichting en klager niet het vermogen had daar rekening mee te houden. Plaatsing van klager in de locatie Zeeland houdt daarom volgens de inrichting met een grote mate van waarschijnlijkheid in dat daar wederom de orde en veiligheid in het geding zullen komen nu daar te veel te kwetsbare patiënten zijn om klager daar tussen te plaatsen. De beroepscommissie stelt vast dat die eerdere plaatsing weliswaar van 2006 dateert, maar dat ook de laatste plaatsing van klager, in de Van der Hoeven Kliniek in 2015/2016, op een mislukking is uitgelopen.

In het licht van de op de overheid rustende positieve en negatieve verplichtingen die aan artikel 8 EVRM

kunnen worden ontleend, heeft de inrichting in redelijkheid meer belang mogen hechten aan klagers pathologie en behandelinhoudelijke overwegingen ten aanzien van hemzelf en die van de bewoners van de locatie Zeeland boven klagers belang om in dezelfde locatie als zijn echtgenoot te worden geplaatst. Bovendien is dit gelet op de door de inrichting gegeven inlichtingen ook noodzakelijk in het belang van de handhaving van belangen, genoemd in dat tweede lid van artikel 8 EVRM.

Met betrekking tot het stellen van voorwaarden aan een bezoekenregeling heeft de beroepscommissie betreffende een eerder beroep van klager bij RSJ 25 november 2015, 15/1943/TA overwogen dat: "de voorwaarde van openheid van klager en zijn partner over hun relatie die door de inrichting steeds is gesteld om te kunnen inschatten of onderling bezoek kan worden toegestaan, is gebaseerd op de wet, nl. artikel 37 Bvt: in hun geval moet een verlofmachtiging worden aangevraagd nu klager en zijn partner elk in een andere locatie van de inrichting verblijven. Daarbij gaat het erom of dat bezoek verantwoord is te achten met het oog op de veiligheid van de partner van klager binnen de relatie en daarmee op de orde en veiligheid in de locatie van de inrichting waar het bezoek plaatsvindt. Daarmee is het stellen van de bedoelde voorwaarde aan het mogelijk maken van bezoek niet alleen niet onredelijk op de hierboven genoemde gronden, maar op dezelfde gronden ook noodzakelijk in het belang van de handhaving van belangen, genoemd in dat tweede lid van artikel 8 EVRM, en van de belangen genoemd in artikel 37, derde en/of vierde lid in

verbinding met artikel 35, derde lid, Bvt (onder meer het belang van de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de verpleegde voor de veiligheid van anderen dan de verpleegde of de algemene veiligheid van personen en goederen; het belang van de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting, en het belang van voorkoming van strafbare feiten)".

De enkele omstandigheid dat klager tot voor kort zich steeds tegen de - niet onredelijke en in bovenbedoelde zin noodzakelijke - voorwaarden heeft verzet en zich niet aan gestelde gedragsafspraken heeft willen houden, maakt niet dat gezegd kan worden dat de inrichting zich onvoldoende heeft ingezet om een bezoekenregeling tot stand te laten komen.

De beroepen zullen derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/3079/TA

Datum uitspraak:

7 februari 2017

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Meer, C.W. van der
Water, mr. R. van de
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC De Rooyse
Wissel te Venray

Trefwoorden:

Activiteiten; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bvt art. 43

Samenvatting:

Verblijf in bestreden luchtruimte geen verblijf in buitenlucht als bedoeld in wet. Daadwerkelijk ervaren van weersomstandigheden, waaronder niet alleen 'zien' maar ook 'voelen' moet worden begrepen, is vanuit die luchtruimte vrijwel onmogelijk. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 40,=.

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 43, derde lid, Bvt heeft de verpleegde recht op verblijf in de buitenlucht gedurende tenminste een uur per dag. Dit recht geldt ook voor verpleegden die in afzondering verblijven. Klager verbleef ten tijde van het indienen van zijn klacht in afzondering. Gedurende die afzondering heeft hij moeten luchten in een aparte luchtruimte bij afdeling Siwa 1. Ter beoordeling staat of een verblijf in voornoemde luchtruimte kan worden aangemerkt als een verblijf in de buitenlucht.

Bij gelegenheid van de descente van de bestreden luchtruimte op 1 februari 2017 is het navolgende geconstateerd. De luchtruimte heeft een vloeroppervlak van ongeveer 10m² en een hoogte van naar schatting 3,5 meter. De luchtruimte kan worden betreden via een deur in de achterwand. De zijwanden van de ruimte zijn dicht. De bovenzijde van de luchtruimte is volledig afgesloten. In de voorwand van de ruimte is een uitsparing gemaakt die vrijwel de gehele lengte van de voorwand (ongeveer 3 meter) beslaat en een hoogte heeft van naar schatting 2 meter (gerekend vanaf

de grond). In die uitsparing zijn twee fijnmazige ijzeren roosters aangebracht. Enkele meters van de luchtruimte vandaan staat een, met een groen doek afgedekt, hekwerk dat een groot deel van het uitzicht blokkeert.

Uit alle beschikbare informatie over de luchtruimte maakt de beroepscommissie op dat daglicht en buitenlucht de luchtruimte in kunnen komen. Vanuit de luchtruimte is, door de fijnmazige openingen in de roosterwand heen, de lucht zichtbaar en voorts kan vanuit die luchtruimte worden gezien wat voor weer het buiten is. Echter, het daadwerkelijk ervaren – waaronder niet alleen 'zien', maar met name ook 'voelen' moet worden begrepen – van de weersomstandigheden (met uitzondering van de buitentemperatuur) is vanuit de luchtruimte vrijwel onmogelijk. Om deze reden is de beroepscommissie van oordeel dat een verblijf in de bestreden luchtruimte niet kan worden aangemerkt als een verblijf in de buitenlucht als bedoeld in artikel 43, derde lid, Bvt.

Het vorenstaande maakt dat moet worden geoordeeld dat aan klager gedurende de tenuitvoerlegging van de aan hem opgelegde afzonderingsmaatregel een verblijf in de buitenlucht is onthouden, hetgeen in strijd is met het bepaalde in artikel 43, derde lid, Bvt. Gelet hierop zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing(en) niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden ziet de beroepscommissie aanleiding klager

een tegemoetkoming toe te kennen. De beroepscommissie bepaalt, in aanmerking genomen dat klager van 15 februari 2016 tot 2 maart 2016 afgezonderd is geweest, de hoogte van de tegemoetkoming op € 40,=.

Zaaknummer:

16/3401/TA

Datum uitspraak:

2 februari 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Maanicus, mr. R.M.
Meesters, mr.drs. J.P.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel

Artikelen:

Bvt art. 44

Samenvatting:

Afzondering geen reden af te wijken van standpunt dat verpleegde verantwoordelijk is voor spullen op zijn kamer. Geen sprake van moedwil of nalatigheid van personeel. Beroep hoofd inrichting gegrond, beklag alsnog ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge paragraaf 4.1.1. van de huisregels van de inrichting bewaart een patiënt spullen waarvoor hij toestemming heeft gekregen voor eigen risico. De inrichting en personeelsleden zijn niet aansprakelijk als persoonlijke eigendommen van een patiënt

kwijtraken of beschadigd raken. Alleen als sprake is van grove schuld of nalatigheid van de medewerkers(s) is het mogelijk een tegemoetkoming in de schade te krijgen.

Vast staat dat klager in een periode, waarin hij onder meer vanwege een afzonderingsmaatregel tijdelijk niet op zijn kamer verbleef, heeft verzocht om twee overhemden en een usb-stick die zich op zijn kamer zouden bevinden en dat personeelsleden de goederen niet in zijn kamer hebben kunnen vinden. Aan de orde is de vraag of het uitgangspunt dat een verpleegde (en niet het hoofd van de inrichting) verantwoordelijk is voor zijn spullen uitzondering verdient indien de verpleegde zich in afzondering bevindt en de aanwezigheid van zijn spullen op zijn verblijf dus niet kan controleren. Naar het oordeel van de beroepscommissie is dat niet het geval. Dat zou anders zijn indien van moedwil of nalatigheid van de kant van het personeel sprake is. Volgens opgave van de inrichting kunnen, ook indien het personeel de deur van klagers verblijf niet op slot zou hebben gedraaid, medepatiënten geen toegang hebben gehad tot klagers verblijfsruimte aangezien voor het openen daarvan een sleutel noodzakelijk is. Dat de deur überhaupt niet door het personeel zou zijn dicht gedaan acht de beroepscommissie onwaarschijnlijk.

Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/3117/TA

Datum uitspraak:

2 februari 2017

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Daniel MPM, drs. M.R.
Marle, prof.dr. H.J.C. van
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij FPC De Rooyse
Wissel te Venray

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 34, 56; Regeling eisen
persoonlijke verblijfsruimte tbs-
inrichtingen art. 8 en 9

Samenvatting:

Klager niet-ontvankelijk in klacht over
krijgen stroomschok van lichtschakelaar
want betreft feitelijke omstandigheid en
geen beslissing inrichting. Verpleegde
heeft recht op tijdige reactie beloproep.
Klager ontvankelijk in klacht over niet
tijdig reageren op beloproep tijdens
afzondering, maar beklag ongegrond

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van het beroep inzake
het beklag onder a. overweegt de
beroepscommissie het volgende.
Ingevolge artikel 56, eerste lid onder
e, Bvt kan een verpleegde beklag doen
over een door of namens het hoofd van
de inrichting genomen beslissing die een
vermeende beperking inhoudt van een

recht dat een verpleegde op grond van
de Bvt, een ander wettelijk voorschrift
of een eenieder verbindende bepaling
van een in Nederland geldend verdrag
toekomt. Artikel 9 van de Regeling eisen
persoonlijke verblijfsruimte justitiële
tbs-inrichtingen luidt: 'De persoonlijke
verblijfsruimte is voorzien van een van
binnenuit en al dan niet van buitenaf
bedienbare verlichting met voldoende
lichtsterkte'. Een "van binnenuit
bedienbare verlichting" impliceert naar
het oordeel van de beroepscommissie
de aanwezigheid van een deugdelijke
lichtschakelaar in de persoonlijke
verblijfsruimte, daaronder begrepen
een afzonderingsruimte. Gezien het
vorenstaande stelt de beroepscommissie
vast dat een verpleegde aan voormeld
artikel het recht op een persoonlijke
verblijfsruimte met daarin aanwezig
een deugdelijke lichtschakelaar kan
ontlenen.

Klager stelt dat hij een stroomschok
heeft gekregen van de lichtschakelaar
die aanwezig was in de
afzonderingsruimte waarin hij verbleef.
Hoewel klager dus een recht heeft op
de aanwezigheid van een deugdelijke
lichtschakelaar in de afzonderingsruimte,
is de beroepscommissie van oordeel
dat klagers beklag betrekking heeft op
een feitelijke omstandigheid en niet
is gericht tegen een door of namens
het hoofd van de inrichting genomen
beslissing. In dit verband is van belang
dat niet is gebleken dat klager voordat
hij de vermeende stroomschok heeft
gekregen aan het personeel of het
hoofd van de inrichting heeft verzocht
om reparatie of vervanging van de
lichtschakelaar en dat een dergelijk
verzoek door het personeel of het

hoofd van de inrichting is afgewezen of genegeerd. Nu het beklag dus niet is gericht tegen een beslissing door of namens het hoofd van de inrichting, kan klager niet in zijn beklag worden ontvangen. De beroepscommissie zal derhalve het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie met wijziging van de gronden bevestigen.

Ten aanzien van het beroep inzake het beklag onder b. overweegt de beroepscommissie het volgende. Het (vermeende) niet tijdig reageren op de beloproep van klager kan naar het oordeel van de beroepscommissie worden aangemerkt als een (vermeende) weigering te reageren op een verzoek van klager. Deze weigering kan ingevolge artikel 56, vijfde lid, Bvt gelijkgesteld worden met een beslissing namens het hoofd van de inrichting als bedoeld in artikel 56, eerste lid aanhef, Bvt. In artikel 8 van de Regeling eisen persoonlijke verblijfsruimte justitiële tbs-inrichtingen is bepaald dat de persoonlijke verblijfsruimte, daaronder begrepen een afzonderingsruimte, is voorzien van een voorziening waarmee vanuit de persoonlijke verblijfsruimte te allen tijde met een personeelslid of medewerker van de inrichting contact kan worden opgenomen. Uit dit artikel vloeit voort dat een verpleegde vanuit zijn persoonlijke verblijfsruimte een beloproep naar het personeel moet kunnen doen. Het kunnen doen van een beloproep is alleen zinvol als het personeel adequaat, dus tijdig, op die oproep reageert. Gezien het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat een verpleegde aan artikel 8 van voornoemde regeling

het recht op een adequate reactie op een beloproep kan ontlenen. Op grond van het vorenstaande komt de beroepscommissie tot het oordeel dat klagers klacht betrekking heeft op een beslissing die een vermeende beperking van een klager toekomend recht inhoudt, als bedoeld in artikel 56, eerste lid onder e, Bvt. De beroepscommissie zal derhalve de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre vernietigen en klager alsnog ontvankelijk verklaren in zijn beklag.

Vast staat dat de afspraak is dat het personeel binnen tien minuten op een beloproep van een verpleegde moet reageren. Het personeel kan dit doen door via de intercom antwoord te geven op de beloproep alsook door fysiek langs te gaan bij de verpleegde die de beloproep heeft gedaan. Hoewel niet onaannemelijk is dat klager na zijn beloproep een tijd heeft moeten wachten voordat het personeel fysiek bij de afzonderingsruimte waarin hij verbleef is langsgesproken, acht de beroepscommissie, mede gelet op de mededeling van de inrichting dat hierover niets is vermeld in de dagrapportage van 10 februari 2016, niet aannemelijk geworden dat door het personeel niet binnen ongeveer tien minuten via de intercom is gereageerd op klagers beloproep. Gelet hierop zal de beroepscommissie het beklag ongegrond verklaren.

Zaaknummer:

16/3115/TA

Datum uitspraak:

27 januari 2017

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.

Daniel MPM, drs. M.R.

Marle, prof.dr. H.J.C. van

Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC De Rooyse

Wissel te Venray

Trefwoorden:

Bezoek

Artikelen:

Bvt art. 35, 37

Samenvatting:

Inrichting kan bezoeker op wie drugshond aanslaat in beginsel toegang weigeren zonder nader onderzoek te doen. In bepaalde omstandigheden moet inrichting wel nader onderzoek doen. Van dergelijke omstandigheid in dit geval geen sprake. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 37, derde lid, Bvt in verbinding met artikel 35, derde lid onder b, Bvt kan het hoofd van de inrichting de toelating tot de verpleegde van bezoek of van een bepaalde persoon of bepaalde personen (telkens voor een periode van ten hoogste vier weken) weigeren, indien dit noodzakelijk is met het oog op het belang van de

handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting.

In artikel 3, onder 6, van bijlage 3 bij de huisregels van de inrichting is vermeld: "Daarnaast is het mogelijk dat er gebruik wordt gemaakt van drugshonden. Bezoekers waarbij deze hond gaat zitten wordt de toegang tot de kliniek geweigerd."

Vast staat dat de drugshond op 28 februari 2016 is aangeslagen op de beide bezoekers van klager. Indien een drugshond aanslaat op een bezoeker kan dit betekenen dat die bezoeker ofwel drugs bij zich heeft, ofwel met drugs in aanraking is geweest, ofwel drugs heeft gebruikt. Met de inrichting is de beroepscommissie van oordeel dat een bezoeker die drugs meeneemt de inrichting in of die drugs heeft gebruikt vlak voorafgaand aan het bezoek een risico vormt voor de orde en veiligheid in de inrichting. Met klager is de beroepscommissie van oordeel dat een bezoeker die buiten de inrichting, zeker als dit onbewust is gebeurd, met drugs in aanraking is geweest niet zonder meer een risico vormt voor de orde en veiligheid in de inrichting. De inrichting heeft echter geen middelen – fouilleren is, zoals de inrichting terecht heeft aangevoerd, niet een dergelijk middel – tot haar beschikking om de bezoeker die (onbewust) buiten met drugs in aanraking is geweest te kunnen onderscheiden van de bezoeker die drugs bij zich heeft of drugs heeft gebruikt. Om deze reden is de beroepscommissie van oordeel dat de inrichting elke bezoeker op wie een drugshond is aangeslagen kan aanmerken als een potentieel risico voor de orde en veiligheid in de inrichting.

De beroepscommissie is voorts van oordeel, mede in aanmerking genomen het grote belang van de inrichting bij het weren van drugs uit de inrichting, dat de inrichting een bezoeker, bij wie de drugshond is gaan zitten en die daarom kan worden aangemerkt als een potentieel risico voor de orde en veiligheid in de inrichting, in beginsel de toegang tot de inrichting kan weigeren zonder nader onderzoek te doen naar de bezoeker of de situatie en zonder een op de specifieke situatie toegespitste belangenafweging te maken. Er kunnen zich echter omstandigheden voordoen waarin de inrichting naar het oordeel van de beroepscommissie wel gehouden is nader onderzoek te verrichten en/of een afweging te maken tussen het belang van de inrichting om de bezoeker te weren en het belang van de verpleegde om de bezoeker te kunnen ontvangen. De beroepscommissie denkt daarbij bijvoorbeeld aan omstandigheden waarin de bezoeker een niet op voorhand volkomen onaannemelijke verklaring geeft voor het aanslaan van de drugshond of een verzoek doet dat niet van iedere grond ontbloomt is. De inrichting dient van geval tot geval te bezien of sprake is van een dergelijke omstandigheid en, als dat het geval is, welke nadere onderzoekshandelingen dan moeten worden verricht.

De beroepscommissie is met de inrichting van oordeel dat zich in het onderhavige geval geen omstandigheden hebben voorgedaan op grond waarvan de inrichting in redelijkheid had moeten beslissen nader onderzoek te verrichten en/of een belangenafweging te maken. Dat klagers bezoekers op leeftijd zijn

is niet een dergelijke omstandigheid. Dat zij lang hebben moeten reizen naar de inrichting is evenmin een dergelijke omstandigheid. Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing om klagers bezoekers, zonder nader onderzoek en/of belangenafweging, de toegang tot de inrichting te ontzeggen niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. De beroepscommissie zal dan ook het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie bevestigen met wijziging van de gronden.

Zaaknummer:

16/3302/TA

Datum uitspraak:

27 januari 2017

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Meer, C.W. van der
Water, mr. R. van de
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC De Rooyse
Wissel te Venray

Trefwoorden:

Bezoek; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bvt art. 35, 37

Samenvatting:

In dit geval heeft inrichting na aanslaan drugshond in redelijkheid niet kunnen weigeren te voldoen aan verzoek

bezoeker om zonder jas nogmaals langs de hond te mogen lopen. Weigering toegang bezoeker zonder nader onderzoek onredelijk. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 10,=.

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 37, derde lid, Bvt in verbinding met artikel 35, derde lid onder b, Bvt kan het hoofd van de inrichting de toelating tot de verpleegde van bezoek of van een bepaalde persoon of bepaalde personen (telkens voor een periode van ten hoogste vier weken) weigeren, indien dit noodzakelijk is met het oog op het belang van de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting.

In artikel 3, onder 6, van bijlage 3 bij de huisregels van de inrichting is vermeld: "Daarnaast is het mogelijk dat er gebruik wordt gemaakt van drugshonden. Bezoekers waarbij deze hond gaat zitten wordt de toegang tot de kliniek geweigerd."

Vast staat dat de drugshond op 28 februari 2016 is aangeslagen op klagers bezoeker. Indien een drugshond aanslaat op een bezoeker kan dit betekenen dat die bezoeker ofwel drugs bij zich heeft, ofwel met drugs in aanraking is geweest, ofwel drugs heeft gebruikt. Met de inrichting is de beroepscommissie van oordeel dat een bezoeker die drugs meeneemt de inrichting in of die drugs heeft gebruikt vlak voorafgaand aan het bezoek een risico vormt voor de orde en veiligheid in de inrichting. Met klager is de beroepscommissie van oordeel dat een bezoeker die buiten de inrichting, zeker als dit onbewust is gebeurd, met drugs in aanraking is geweest niet

zonder meer een risico vormt voor de orde en veiligheid in de inrichting. De inrichting heeft echter geen middelen – fouilleren is, zoals de inrichting terecht heeft aangevoerd, niet een dergelijk middel – tot haar beschikking om de bezoeker die (onbewust) buiten met drugs in aanraking is geweest te kunnen onderscheiden van de bezoeker die drugs bij zich heeft of drugs heeft gebruikt. Om deze reden is de beroepscommissie van oordeel dat de inrichting elke bezoeker op wie een drugshond is aangeslagen kan aanmerken als een potentieel risico voor de orde en veiligheid in de inrichting.

De beroepscommissie is voorts van oordeel, mede in aanmerking genomen het grote belang van de inrichting bij het weren van drugs uit de inrichting, dat de inrichting een bezoeker, bij wie de drugshond is gaan zitten en die daarom kan worden aangemerkt als een potentieel risico voor de orde en veiligheid in de inrichting, in beginsel de toegang tot de inrichting kan weigeren zonder nader onderzoek te doen naar de bezoeker of de situatie en zonder een op de specifieke situatie toegespitste belangenafweging te maken. Er kunnen zich echter omstandigheden voordoen waarin de inrichting naar het oordeel van de beroepscommissie wel gehouden is nader onderzoek te verrichten en/of een afweging te maken tussen het belang van de inrichting om de bezoeker te weren en het belang van de verpleegde om de bezoeker te kunnen ontvangen. De beroepscommissie denkt daarbij bijvoorbeeld aan omstandigheden waarin de bezoeker een niet op voorhand volkomen onaannemelijke verklaring geeft voor het aanslaan van

de drugshond of een verzoek doet dat niet van iedere grond ontbloomt is. De inrichting dient van geval tot geval te bezien of sprake is van een dergelijke omstandigheid en, als dat het geval is, welke nadere onderzoekshandelingen dan moeten worden verricht.

In de onderhavige situatie had klagers bezoeker kennelijk reden te veronderstellen dat de drugshond is aangeslagen op haar jas en heeft zij de inrichting verzocht haar jas te mogen uittrekken en vervolgens zonder jas nogmaals langs de drugshond te mogen lopen. De inrichting heeft geen gehoor gegeven aan dit verzoek van klagers bezoeker. De beroepscommissie ziet niet in waarom de inrichting dit verzoek niet heeft kunnen inwilligen. Immers, het verzoek zag op het uitvoeren van een eenvoudige en weinig arbeidsintensieve nadere onderzoekshandeling. Hierbij komt dat niet ondenkbaar is dat de drugshond niet op de bezoeker zou zijn aangeslagen nadat zij zich van haar jas zou hebben ontdaan, hetgeen zou betekenen dat de bezoeker geen drugs in haar kleding (met uitzondering van de jas) of lichaam had verstopt en ook niet kortgeleden drugs had gebruikt. Gezien het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat de inrichting in redelijkheid niet heeft kunnen weigeren aan het verzoek van klagers bezoeker te voldoen. Gezien het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing om klagers bezoeker, zonder nader onderzoek, de toegang tot de inrichting te ontzeggen niet als redelijk en billijk kan worden aangemerkt.

De beroepscommissie zal het beroep

gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden ziet de beroepscommissie aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen. Zij bepaalt de hoogte daarvan op € 10,=.

Zaaknummer:

16/3949/JA

Datum uitspraak:

8 februari 2017

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.

Rossem-Broos, mr. R.S.T. van

Wouda, drs. J.E.

Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Onderwijs; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bjj art. 52, 65

Samenvatting:

Aanspraak op beschikbaarheid passend onderwijs. Directeur ten aanzien van klager niet tekortgeschoten in daarmee verband houdende, in wet neergelegde zorgplicht. Beroep directeur gegrond, beklag alsnog ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Uit artikel 52, derde lid, van de Bjj volgt dat de directeur zorg draagt voor de beschikbaarheid van onderwijs en andere activiteiten in het kader van de pedagogische vorming, alsmede voor de voorziening daarin door daarvoor in

aanmerking komende functionarissen. Hieruit volgt dat de jeugdige aanspraak mag maken op de beschikbaarheid van passend onderwijs. Artikel 65, eerste lid, onder m van de Bjj bepaalt dat een jeugdige beklag kan indienen tegen een beslissing die een beperking inhoudt van een recht dat de jeugdige op grond van een bij of krachtens deze wet of een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt. De beroepscommissie is derhalve van oordeel dat de beklagcommissie klager terecht heeft ontvangen in zijn beklag.

Op het moment van indienen van het beklag had klager nog geen verloffaciliteiten en kon klager alleen binnen de inrichting onderwijs worden aangeboden.

De aan de inrichting verbonden school zag ten tijde van het indienen van het beklag voor klager in verband met het enkel intern kunnen aanbieden van een opleiding, de hoogte van zijn ingeschatte IQ en zijn cijfergemiddelde op het VMBO geen mogelijkheid om hem een volledige MBO 4 opleiding te laten volgen of om hem door te laten stromen naar een HAVO opleiding. Klager is wel in de gelegenheid gesteld om theoretische basisvakken op MBO 4 niveau te volgen en intern werknemersvaardigheden aan te leren.

De beroepscommissie is van oordeel dat uit het bovenstaande niet volgt dat de directeur in haar zorgplicht als omschreven in artikel 52, derde lid, van de Bjj tekort zou zijn geschoten. Zij zal derhalve het beroep van de directeur gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog ongegrond verklaren.

Zaaknummer:

16/4077/JA

Datum uitspraak:

1 februari 2017

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Wouda, drs. J.E.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afdeling intensieve zorg

Artikelen:

Bjj art. 22b; EVRM art. 6

Samenvatting:

Klagers plaatsing op VIC-afdeling is niet tijdig verlengd. Wederom geen advies van psychiater of directe verwijzing daarnaar bij stukken gevoegd, waardoor niet kan worden nagegaan of advies voorafgaand is uitgebracht. Niet (willen) verstrekken van datum voorzien advies van psychiater of directe verwijzing naar advies in strijd met equality of arms. Beroep directeur ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Uit artikel 22b van de Bjj volgt dat een jeugdige op een afdeling voor intensieve behandeling kan worden geplaatst indien de jeugdige extra begeleiding behoeft en die behoefte het gevolg is van een psychiatrische stoornis of een persoonlijkheidsstoornis en de jeugdige ten gevolge hiervan tijdelijk niet in een inrichting kan verblijven met een regime als bedoeld in artikel 22 van de Bjj. De plaatsing geschiedt alleen

indien dit noodzakelijk is ter stabilisatie en behandeling van de jeugdige. De directeur bepaalt telkens binnen ten hoogste drie maanden en na advies van een psychiater of de noodzaak tot voortzetting van het verblijf op de afdeling voor intensieve behandeling nog bestaat.

De beklagrechtter heeft het beklag gegrond verklaard omdat de voorafgaande beslissing tot verlenging van klagers plaatsing op de VIC-afdeling eind juni is afgelopen en de daarop volgende beslissing pas genomen is op 28 juli 2016. Gelet op de beklagtermijn van zeven dagen heeft het beklag dat dateert van 31 juli 2016 mede betrekking op een periode waarin klager zonder geldige titel op de VIC-afdeling verbleef. Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft de beklagrechtter terecht het beklag op deze grond gegrond verklaard.

Daarbij komt dat overeenkomstig RSJ 25 juli 2016, 16/763/JA, uit de stukken niet kan worden afgeleid of de beslissing van de directeur tot verlenging van klagers plaatsing op een VIC-afdeling voldoet aan de wettelijke eis als vermeld in artikel 22b van de Bjj dat voorafgaand aan de beslissing van de directeur advies wordt uitgebracht door een psychiater waarin wordt weergegeven of de noodzaak van het verblijf op de VIC nog steeds bestaat. Gesteld is dat een psychiater heeft geadviseerd om klagers verblijf op de VIC-afdeling te verlengen maar dit is wederom niet geconcretiseerd door een advies van een psychiater of een directe verwijzing naar een dergelijk advies en derhalve kan ook niet nagegaan worden of het advies

voorafgaand aan de bestreden beslissing is uitgebracht.

De beroepscommissie benadrukt dat door de directeur toetsbaar dient te worden gemaakt op welke gronden een beslissing is genomen en stukken dienen te worden verstrekt op grond waarvan kan worden beoordeeld of aan de wettelijke eisen is voldaan. Het niet (willen) verstrekken van een van datum voorzien advies van de psychiater of een directe verwijzing naar een dergelijk advies is in strijd met het in artikel 6 van het EVRM verwoorde rechtsbeginsel van 'equality of arms' en is derhalve onjuist.

De beroepscommissie zal derhalve het beroep van de directeur ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagrechtter bevestigen met deels wijziging en aanvulling van de gronden.

